

Runorna 19—20 **if** finnas endast på Hadorphs träsnitt (B 420). En jämförelse med Bureus' teckning ger vid handen, att de snarast böra ha stått i början av runslingan. **hiakr** har i så fall endast varit slutet av ett namn, som har bestått av flera runor.

930. Uppsala, Domkyrkan.

Litteratur: J. Bureus, F f 6 n:r 211 B; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 2, s. 175.

Avbildning: Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 211 B).

På ett av Bureus' kopparstick finnes ett litet runstensfragment från Uppsala domkyrka, endast ungefär hälften så stort som U 928. Det finnes icke omtalat i någon annan källa (Celsius' omnämmande utgör endast en avskrift), och dess läge i kyrkan är okänt.

Inskrift:

...·uks...

931. Uppsala, Domkyrkan.

Pl. 4.

Litteratur: B 418, L 108, D 1:270. J. Peringskiöld, Monumenta Ullerakerensia (1719), s. 46; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 31; P. J. Lindal, Runstenarne i Upsala (1881), s. 5 f.; O. v. Friesen, Runstensundersökningar i Upsala län 1898 (hs i ATA), Anteckningar (UUB).

Äldre avbildningar: J. Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 216); P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiöld a. a. och B 418); Dybeck a. a.; P. J. Lindal a. a. foto; O. v. Friesen foto (ATA, UUB).

Av denna runsten finnes ett kopparstick i Bureus' samling (F f 6), varav framgår, att den har varit känd av honom, ehuru inskriften icke finnes upptagen i hans samlingar. Enligt Peringskiöld låg den »På Nordost sidan om Domkyrkian, vnder en af the yttra murpelarna» (B 418: »Norra sidan på Domkyrkan»; L 108: »I Domkyrkan, under en pelare»). Stenen fanns sålunda på utsidan av Domkyrkan, delvis dold under en av pelarna i nordöst. Troligen är det samma sten, som Schefferus omnämner på följande sätt: »Sequitur monumentum aliud, sub basi quadam, qua murus Chori sustinetur, versus septentrionem.» Schefferus har omedelbart förut omtalat U 932, också den liggande på yttre sidan av kyrkväggen. Inskriften uppger Schefferus vara: **hiakr·lit·riti·sten·iftr**.... Här har tydligen någon förväxling skett med U 928, vars inskrift Schefferus sålunda återger två gånger, ehuru på något olika sätt. Detta har redan Celsius påpekat: »an ex Uno Duos lapides facit Schefferus?»

Det är huvudsakligen nedre hälften av ristningen, som finnes bevarat på träsnittet B 418. Höjd ung. 1,70 m., bredd 1,40 m. Ristningen har sannolikt varit mycket nött och inskriften därför svårläst. O. Celsius anmärker om Peringskiölds läsning: »nihil incertius quam ita legendum esse».

År 1866 tillvaratogs vid reparation av Domkyrkans yttre grund fyra större runstensfragment. Ett av dessa förete så stora likheter i ornamentiken med B 418, att man knappast kan betvivla, att det är fråga om samma runsten. Om fyndplatsen vet man ingenting närmare än att den har varit »i domkyrkans grundmur». Fragmentet utgör övre högra delen av runstenen, alltså i huvudsak den del, som på 1600-talet var dold under pelaren. Men ett brett parti nedtill har fragmentet gemensamt med teckningen från 1600-talet, och överensstämmelserna äro här otvetydiga. Stenen har sålunda blivit stympad någon gång på 1700- eller 1800-talet, därigenom att de utskjutande delarna t. v. och nedtill blivit borthuggna.

Fragmentet uppställdes år 1866 i Engelska parken, flyttades år 1898 till Linneanums trädgård och år 1921 till sin nuvarande plats, på planen utmed Domkyrkans norra sida (se närmare nedan U 933). Av de runstenar, som här stå resta, är det den tredje i ordningen från V.